

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Διοδώρου, (συνέχεια). — Καραμύρι : ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κωνσταντινίδου. (συν.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

ΝΣ'

Η ΠΡΟΙΕ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΒΑΝ ΓΚΡΑΦΤ

Ὁ Δεβὼτ παρευρέθη μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην τοῦ ἀνδρός, ὃν ὁ Λουβοᾶ ἔμμανῶς ἐπέμενε νὰ καταστρέψῃ, ἡ δὲ ἐπίδειξις, μεθ' ἧς ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ τιμῆσῃ τὸν Γεράρδον, νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἐνώπιον ὄλου τοῦ στρατοῦ, ἦτο διὰ τὸν προμηθευτὴν φανερόν σύμπτωμα τῆς μελλούσης καταπτώσεως τοῦ προστάτου αὐτοῦ Λουβοᾶ.

Ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Δεβὼτ παρετήρει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὸ κερδοσκοπικὸν πνεῦμά του ἔπλεε πλησίον εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μελέτη ἔχει τὰ πορίσματά της, ὁ Δεβὼτ ἀνεκεφαλάλωσε τὰ ἰδικὰ του ὡς ἐξῆς :

Στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ Λουβοᾶ.

Ὁ Λουβοᾶ κλονίζεται.

Λοιπὸν θὰ κρημισθῶ καὶ ἐγώ.

Τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ. Ὁ Δεβὼτ δὲ ἀπεφάσισε νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, μὴ πολεμῶν ἀμειλίτως κατὰ τῶν πράγματι νικητῶν, οἵτινες ἦσαν ἡ κυρία Μαιντενὼν καὶ οἱ φίλοι της, ὁ κύριος Λαβερνὴ καὶ οἱ φίλοι του. Ἄλλ' οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Λαβερνὴ ἐκαλοῦντο Ἰασπίνος καὶ Βελαίρ, πόσας δ' ἐχθροπραξίας δὲν εἶχε διαπράξει ἐναντίον τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ἡ ἀχρεία του συνείδησις ἐχρησίμευεν ὡς μικροσκοπίον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ δι' αὐτοῦ ἔβλεπε τὰ παραπτώματά του ὡς μεγάλα ἐγκλήματα.

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων μελετῶν, ἦτο ν' ἀποφασίσῃ ὁ Δεβὼτ ν' ἀναμιχθῆ μετὰ τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν,

τῶν συγχαίροντων τὸν Γεράρδον, ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς ὁ ἐντιμὸς Ἰασπίνος ἀπώθησε τὸν βαπτιστικὸν του ἤρξησε τὰς ἀνησυχίας τοῦ τελευταίου τούτου, ὅστις ἀπεμακρύνθη σφόδρα τεταραχμένος, φοβούμενος μήπως παρετηρήθῃ τὸ ἐσφραγισμένον καὶ μάταιον διάβημά του παρά τινος τῶν κατασκόπων τοῦ Λουβοᾶ, ἐνῶ δὲ ἐβάδιζε μεταβαίνων πρὸς τὸν κύριόν του διὰ ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ εἰ δυνατόν τὸ ποσόν, ὅπερ ἀνεγράφετο ἐν τῇ σημειώσει ἣν τοῦ εἶχεν ἐγχειρίσει, ἐπανελάμβανε τὴν ἐξῆς σκέψιν Σενέκα τοῦ τραγικοῦ, οὕτινος οὕτε καὶ τὸ ὄνομα ἐγίνωσκεν : « Ἡ νὰ ἐξολοθρεύσω τοὺς ἐχθροὺς μου ἢ νὰ τοὺς κάμω νὰ μὲ λατρεύωσιν ».

Ἡ μαρκησία, παρελθούσης τῆς πρώτης παραφορᾶς τῆς χαρᾶς της, στραφεῖσα πῆριξ αὐτῆς, δὲν εἶδεν ἄλλον τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν εἰμὴ τὴν Ἀντωνιέτταν γονυπετῆ : ὁ βᾶν Γκράφτ δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτάς. Ἡ μαρκησία τὸν εἶδεν ἐπανεγείροντα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ παρακολουθοῦντα δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν Λουβοᾶ, ὅστις ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐγκατελίμπανε περιλυπὸς ἕως θανάτου τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν χρηματίζοντα ὡς σκηνὴν μιᾶς τῶν σκληροτάτων δοκιμασιῶν, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχεν ὑποστῆ.

Τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ μαρκησία ἐκτοξευόμενον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Λουβοᾶ, τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὅπως ὀρμήσει εἰς καταδιώξιν τοῦ ἐχθροῦ του, τόσον μῖσος ἀσθεστον ἐμαρτύρησε καὶ τόσα αἰμοχαρῆ σχέδια, ὥστε ἡ μαρκησία ἄφησε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν, ὅπθεν ἡ νεανὺς παρηκολούθει δι' ἀπλήστου βλέμματος τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γεράρδου καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ὀλλανδόν, ὅστις δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσει ἐρχομένην διατελῶν ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἐπισκοπήσεώς του :

— Κύριε βᾶν Γκράφτ, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἄς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐστράφη μετὰ δυσανεστίας ἀφίνων τὸ ὄνειρον τῆς ἐκδικήσεώς του.

— Τώρα, ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπόν, ἡ δὲ νεανὺς ἐκεῖνη δὲν δύναται νὰ μάς ἀ-

κούσῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, εὐχαρίστησέ με τοῦλάχιστον, διότι ἐκράτησα τὸν λόγον μου, ἐνεργήσασα ὥστε νὰ ἐπανεύρετε τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἀνεζητεῖτε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ μετὰ φωνὴν πένθιμον, ὅτι ἐνεσταλάξατε εἰς τὴν καρδίαν μου νέον δηλητηρίου δραστηκώτερον ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐφλόγιζεν ἐπὶ δεκακοτῶ ἔτη. ὦ! πόσῃ δυνάμει αἰσθάνομαι τώρα νὰ μισῶ !.

— Νὰ μισήτε !.. ποῖον ; Διατί, ἀφοῦ θριαμβεύετε.

— Ἀ! νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν μισῶ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ δεικνύων τὸν ἵππεά, ὅστις ταχέως ἀπεμακρύνθη τρέχων διὰ τῆς πεδιάδος. Ναι ! τρέχε, ἐψιθύρισε μετὰ φοβερᾶς ἀπειλῆς κατ' ἐκεῖνου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἠνόηγοντο καὶ παρεμέριζον αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν, τρέχε ! τὸ μῖσός μου, τρέχει ταχύτερον σοῦ καὶ θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε βᾶν Γκράφτ.

— Ἐννοῶ ὅτι πρὸ τῆς ἐσπέρας θὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ Ὀλλανδὸς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεὶς ὁ διαφιλονεικῶν μου τὸ τέκνον τῆς Ἐλεονώρας.

Ἡ μαρκησία ἤρπασε τὴν χεῖρά του.

— Δὲν θὰ πράξετε τὸ τοιοῦτον, εἶπεν.

— Διατί ;

Ἡ μαρκησία προσήλωσεν ἀποφασιστικῶς τὸ διαυγὲς ὄμμα της ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν ἐκεῖνου, οὗ ἡ ψυχὴ ἦτο ἐμπεπλησμένη μνησικακίας καὶ ἐλέγγων· ἐφώτισε τὰ σκότη της καὶ εἶδε διαγραφόμενον χαρακτῆρα θελήσεως τοιαύτης, ὥστε δὲν θὰ τὴν ἀνεχαίτιζον οὔτε ἡ θρησκεία οὔτε ἡ φιλανθρωπία.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ ὁμολογήσετε, εἶπεν, ὅτι τρέμετε κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φόνου, ὃν διεπράξατε. Δύναμαι νὰ σὰς κάμω νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ ἀνάπαυσις ὅλης τῆς ζωῆς σας ἀπωλέσθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐχύσατε αἷμα. Ἀλλὰ τίς οἶδε ; θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἴσως ὅτι δεύτερος φόνος θὰ ἐξαλείψῃ τὴν μνήμην τοῦ πρώτου. Μαντεύω αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ εἴπητε, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Λουβοᾶ, τὸ ἀφιερῶσατε ἤδη

